08/11/2020

9 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ: Άγιος Νεκτάριος σημαίνει “Βλέπει ο Θεός”

/ Επικαιρότητα

Είναι μια παλιά φωτογραφία που τώρα έχει γίνει εικονίτσα και την έχουμε όλοι στα σπίτια μας. Γλυκύτατος ο Άγιος Νεκτάριος στέκει στην Ωραία Πύλη με ωμοφόριο και μίτρα και σάκκο. Κρατεί τη ράβδο αριστερά και δεξιά ευλογεί με τον Σταυρό. Γερμένο λιγάκι το κεφάλι του, κάτι αναζητεί στο βάθος γιατί έχει αγάπη μεγάλη και μάς κοιτάζει να μάς βρει που είμαστε.

Γέρνει ο Άγιος το κεφάλι του και νομίζεις θα τρυγήσεις χνούδι. Λες κι έχει βρυσούλα το ωμοφόριο και τρέχει μυρωμένη η συμπάθεια για να πιουν οι κουρασμένοι άνθρωποι.

Σε ξεσκάει ο Άγιος Νεκτάριος σε αυτήν την παλιά φωτογραφία. Σε καθίζει σε ψάθινη καρέκλα και σε μιλάει να πιεις μία γουλίτσα, «μία γουλίτσα, βρε παιδάκι μου, και φύγε». Οι μαμάδες κυνηγάνε τα παιδιά τους με ένα ποτήρι στο χέρι, με τον χυμό, το ψωμί, το μέλι, μη φύγουν τα παιδιά τους νηστικά. Έτσι με την ίδια αγωνία κυνηγάει ο Άγιος τα παιδιά του, τους ανθρώπους που τον έχουν σεβασμό και τον βάζουνε μέσα στη ζωή τους. Είναι όμως ψυχούλα αγία και προσέχει και άλλους πολλούς, όσους δηλαδή αδιαφορούν και δε θέλουνε ζέστη και Αγίους, αλλά θέλουνε κρύο και πουντιάσματα.

Μακριά από το τζάκι κρυώνεις, πουντιάζεις και βάζεις βηχάκι. Μακριά από το τζάκι μια ζωή, φαντάσου πνευμονίες και τα χάλια σου. Σε βουτάει ο Άγιος Νεκτάριος και σε φέρνει κοντά στο τζάκι. Σε τσουπώνει όπως κάνουν οι μαμάδες που τσουπώνουν στα πλευρά σου την κουβέρτα. Σε αυτήν την παλιά φωτογραφία, ο

Άγιος στην Ωραία Πύλη μοιάζει να θέλει να διακρίνει τι μπορεί να προσφέρει στον καθένα μας. Σαν να βλέπει ουρές απέναντι του τ' αναγκεμένα απανταχού παιδιά του, κοκκινοπρόσωπα με λίγο πυρετό, άλλα με δέκατα και άλλα με σαράντα, δηλαδή αμαρτίες κι αμαρτίες, που τις βλέπει ο Άγιος Νεκτάριος.

Δεν ξεφεύγεις απ' τα μάτια του Αγίου, αλλά ούτε και θέλεις να ξεφύγεις γιατί ξέρεις ότι είναι ωραία που είσαι στο πεδίο του παππού. Παρακαλάς να στριμωχτείς με τους άλλους στο οπτικό πεδίο του Γέροντα, αν είναι δυνατόν στη γωνίτσα όπου γυρίζει και εστιάζει τους βολβούς του. Γιατί, αλήθεια, άμα είσαι με Αγίους, στριμώχνεσαι τότε χαρούμενα, κάπως σαν να γίνεσαι άλλος και όχι αυτός που γκρινιάζει σε άλλα στριμώγματα του βίου του.

Σε αυτήν την παλιά φωτογραφία, καταλαβαίνεις τον Άγιο μικρόσωμο, αν και αισθάνεσαι το ανάστημά του, το βάρος το ειδικό ενός Αγίου, το χρυσόσκονο βάρος τ’ ουρανού, κάπως σαν να τρέχει ο χρυσός και μετά να καλουπώνεται σε πούπουλα που πλαγιάζουν στον Άγιο Νεκτάριο. Βαρύς, δηλαδή, ο χρυσός, μα στους Αγίους λειτουργεί αλλιώς και κατακάθεται σ’ αυτούς σαν πούπουλο. Ούτως ώστε πανάκριβοι οι Άγιοι, αλλά συνάμα ελαφριοί και δικοί μας, προσιτοί σε εμάς τους φτωχούς.

Πετούσε ο Άγιος Νεκτάριος. Κάμποσοι τον είδαν να ίπταται, μισό μετρό επάνω ο Άγιος στη διάρκεια της Θείας Λειτουργίας. Και μέσα σε νεφέλη ειδώθηκε και πάντως δεν πατούσε στη γη για πολλές φορές που λειτουργούσε. Υπάρχουν αυτά σε βιβλία που με ρίγος τα μαρτύρησαν οι άνθρωποι που αξιώθηκαν τέτοιων θεάσεων.

Ο Άγιος κρατάει μία πένα. Ή η πένα κρατιέται από το χέρι του

Λεπτεπίλεπτος ήταν ο Άγιος, αεράκι που περνάει απαλό και χαϊδεύει τους

ανθρώπους και τα πράματα. Σε άλλη παλαιά φωτογραφία, τον βλέπουμε κάτι να γράφει, κοιτώντας πως πιάνει την πένα, ανάλαφρα σαν να μην την πιάνει ή σαν να πιάνεται η πένα από το χέρι του. Γαλήνιος ο Άγιος Νεκτάριος κάτι γράφει που δεν ξέρουμε τι είναι. Του Θεού τα πράματα θα γράφει ή κάποια πατρική επιστολή προς κάποιο παιδί πνευματικό του.

Τι ωραία που στέκει ο Άγιος μπροστά στο γραπτό και στο μελάνι του. Θα λέγαμε γράφει αρχοντικά, με επάνω το στήθος και ψηλά, με τους αγκώνες τακτικούς σε γωνία, κάπως σαν να σέβεται πολύ αυτήν την πράξη του γραψίματος. Το βλέμμα του σκεπάζει το γραπτό και σαν να ευλογούν τα βλέφαρα. Αλλά νομίζουμε κάθε του πράξη το ίδιο πολύ τη σεβότανε, είτε επρόκειτο για κάποιο γράψιμο είτε ήταν δουλειά πρακτική, μία δουλειά του κήπου, ας πούμε, που και εκείνες τις δουλειές ο Άγιος τις διακονούσε στην πρώτη γραμμή.

Σε αυτήν την παλαιά φωτογραφία, παρατηρώντας τον Άγιο να γράφει, θα μπορούσε να μπει μία λεζάντα: «Τοιουτρόπως γράφουνε οι Άγιοι».

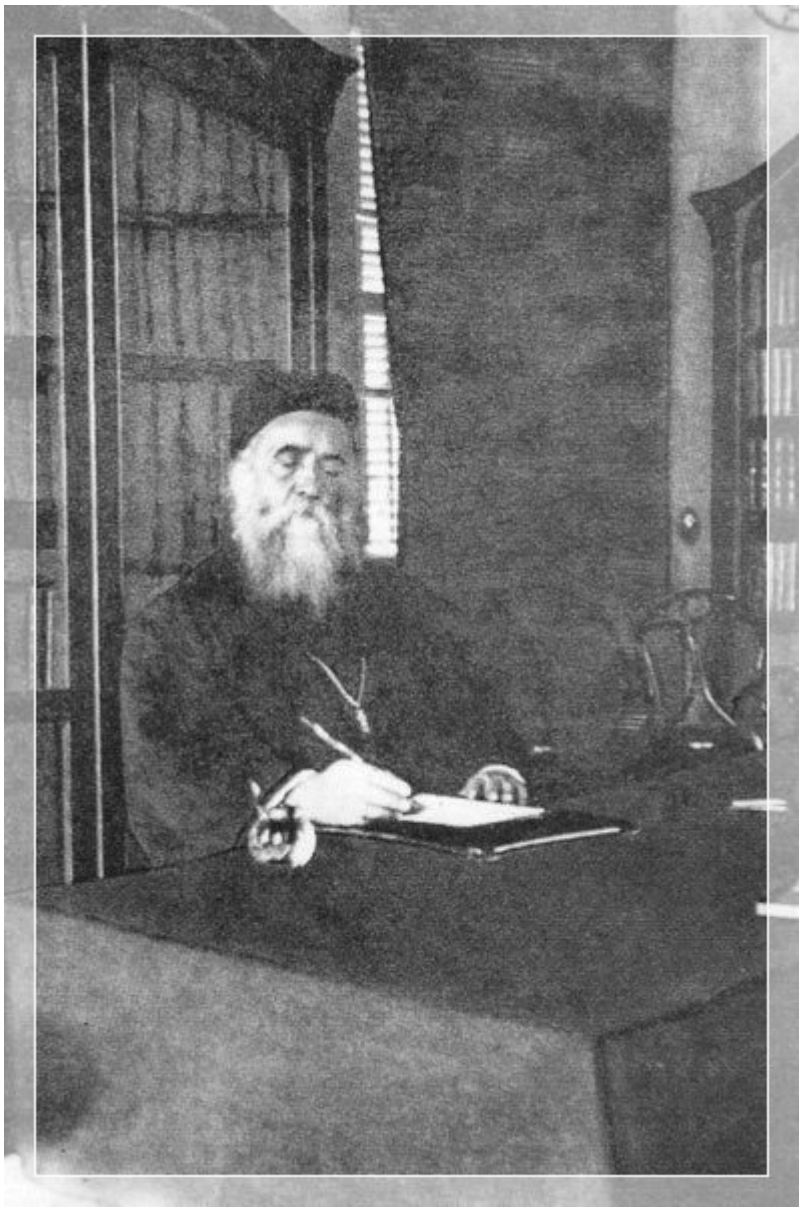

«Βλέπει ο Θεός» την ώρα που κατάπεφτε η λάσπη

Γαλήνιος παντού ο Άγιος, σε όλες αυτές τις στιγμές που διέσωσε ο φακός του φωτογράφου. «Πᾶσαν τήν ζωήν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα», αφημένος στον Χριστό ολότελα χωρίς φασαρία από μέσα του, στην πίστη και στην λίμνη της πρόνοιας του Θεού που τον έκανε να αντέχει τα πάντα, τις μικρές και τις μεγάλες καταιγίδες που δεν ήτανε λίγες στον Βίο του, αλλ’ αντίθετα τόσες πολλές όπου άλλος θα είχε αλλοφρονήσει.

Συκοφαντήθηκε μία, δύο, τρεις. Με το κουτάλι κατάπινε τη λάσπη. «Βλέπει ο Θεός», επαναλάμβανε, την ώρα που η λάσπη κατάπεφτε σαν να ξεφορτώνουνε μπουλντόζες και να κλείνουν τους πόρους της ανάσας του. Έδινε κατόπιν ο Θεός

και ο Άγιος δικαιώνονταν στην τάδε υπόθεση εωσότου ανασάνει μια σταλιά και έρθει ξανά μία λάσπη, ένας καινούριος καταπέλτης βρωμιάς. Ο Άγιος και πάλι κωφός, σταθερός στο «βλέπει ο Θεός», σαν να είχε αυτιά και να μην άκουγε, με γλώσσα χωρίς μιλιά, ώσπου οι ίδιοι οι τόνοι της λάσπης ντρόπιασαν μέσα στους αιώνες τους έχοντες τη λάσπη στα χέρια τους.

Το «Βλέπει ο Θεός» του Αγίου Νεκταρίου είναι ένας πανίσχυρος πυλώνας ορθοδόξου θεολογίας, όχι ακαδημαϊκής, αλλά πρακτικής αντοχής του βραδιού που φορτώνει κι εσύ συκοφαντημένος πρέπει να αντέξεις και να εμπιστευτείς τον Θεόν που βλέπει τα πάντα όσα αδικούν οι άλλοι εναντίον σου. Το «Βλέπει ο Θεός» δεν είναι μία ή δύο αγρυπνίες, αλλά βάδην κυκλικό και ατελείωτο, «βλέπει ο Θεός», «βλέπει ο Θεός», «βλέπει ο Θεός».

Μία χούφτα πράσινα φιστίκια, νόστιμα, ζεστά και αλμυρά

Όταν κοιμήθηκε ο Άγιος Νεκτάριος, το Αρεταίειο έζησε το θαύμα να ευωδιάζει στην κλίνη ένας Άγιος. Σαν να είπε με μια λέξη ο Θεός και να ξέσπασε με ένα φτάνει! «Φτάνει η λάσπη, Νεκτάριε!». Ξεκινούσε, τότε, η Ελλάδα να γνωρίζει τον Άγιο του αιώνα της, θαύματα ως σήμερα αμέτρητα,«οὐδὲν ἀνίατον διὰ τὸν Ἅγιον Νεκτάριον».

Ο Άγιος δε θέλει πολλά: Ένα «Άγιε μου!» να πεις και φθάνει. Αλλά αρέσει κάπως στους Αγίους να κοπιάζει ο κόσμος στο σπίτι τους. Δε θα πας από το σπίτι του φίλου σου να σου βγάλει ένα πιατέλο κερασάκι; Να σου βγάλει καφεδάκι με νερό; Να του πεις με ησυχία τι ζητάς, τι συμβαίνει τέλος πάντων με σένα; Το σπιτάκι του Αγίου στον κόσμο είναι ασφαλώς η Αίγινα και η Μονή της Αγίας Τριάδος. Το καράβι πετάει έως εκεί. Το κάνει ο Άγιος να φαίνεται σαν να πηγαίνεις με μικρό αεροπλάνο. Πηγαίνεις τα παιδάκια σου στην Αίγινα και ο Άγιος είναι εκεί χαριτωμένος για να δει από κοντά τα μικρά σου και να τους δώσει ευλογία στα μαλλιά τους και μια χούφτα πράσινα φιστίκια, νόστιμα, ζεστά και αλμυρά.

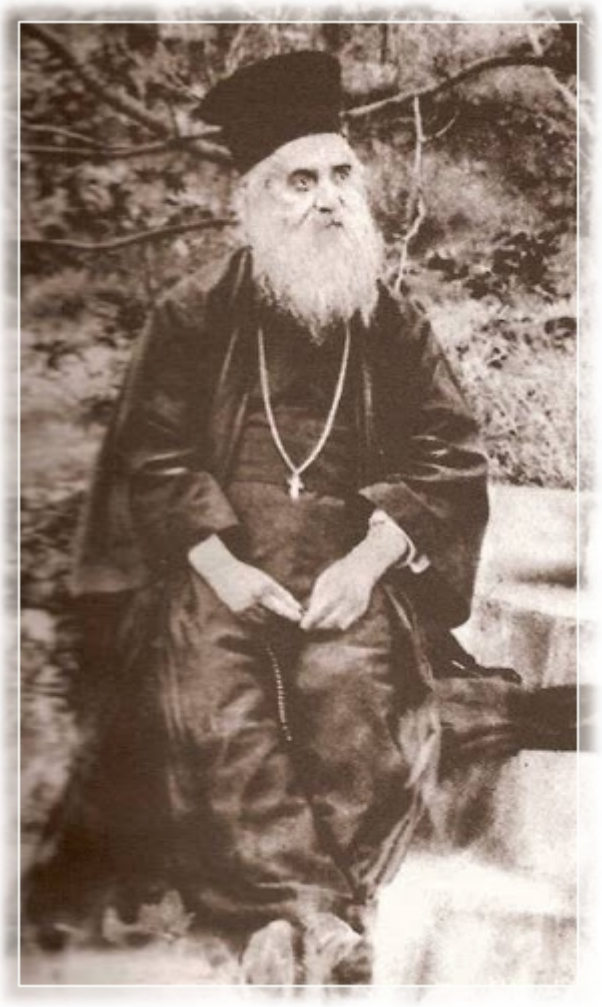

Ποιοι είμαστε οι Έλληνες έως συντελείας των αιώνων

Εμείς έχουμε πράγματα γλυκά. Της συμπάθειας πράγματα ζεστά. Μία γλυκιά Ορθοδοξία της κηρύθρας με Αγίους ζωντανούς στο πλευρό μας. Δεν πιστεύουμε σε πράγματα κρύα. Ιδιαίτερα, εμείς οι Έλληνες δηλώνουμε Πίστη έως τέλους γιατί βιώνουμε Πίστη ζωντανή που δεν την ανταλλάσουμε με τίποτα. Ο Κύριος φυλάει τον τόπο μας για χάρη της καλής μας Παναγίας. Οι Άγιοι κυκλώνουν τον θρόνο Του και συχνά Του μιλούν για την Ελλάδα. Η Παναγία νανουρίζει τα παιδιά μας, οι μητέρες είναι δεύτερες μητέρες γιατί Πρώτη είναι πάντα η Θεοτόκος για όλα τα μικρά ελληνόπουλα που είναι να ζήσουν ως Έλληνες.

Υπερηφάνεια αυτής της Ελλάδας είναι ο Άγιος Νεκτάριος. Γι’ αυτό, τον χαιρετούμε με τα λόγια: «χαίροις τῆς Ἑλλάδος ἀγλάϊσμα τό νέον». Χαρούμενος ήταν ο Άγιος που γεννήθηκε και έζησε ως Έλληνας. Ελληνισμός και Ορθοδοξία γι’ αυτόν είναι πάντρεμα μέσα στους αιώνες, όχι ένα δέσιμο τυχαίο, αλλά δεσμός κατά θεία πρόνοια που δεν είναι ποτέ να λυθεί έως της συντελείας των αιώνων. Μέχρι να

φύγουν τα χρόνια της Γης, κάποιοι θα υπάρχουν στην σφαίρα μας που θα πεθαίνουν προθύμως για τον γλυκύτατον Ιησούν Χριστόν και αυτοί θα είναι οι Έλληνες ως θεματοφύλακες, σημαιοφόροι και διδάσκαλοι της ανθρωπότητος μέχρι και την τελευταία ημέρα των αιώνων.

«Οἱ θεῖοι τοῦ Σωτῆρος λόγοι «νῦν ἐδοξάσθη ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου», ὅτε ἀνηγγέλθη αὐτῷ, ὅτι Ἕλληνες ἤθελον ἰδεῖν αὐτόν, ἐνεῖχον βαθεῖαν ἔννοιαν· ἡ ῥῆσις ἦν προφητεία, πρόῤῥησις τῶν μελλόντων· οἱ ἐκεῖ ἐμφανισθέντες Ἕλληνες ἦσαν οἱ ἀντιπρόσωποι ὅλου τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους· ἐν τῇ παρουσίᾳ αὐτῶν διεῖδεν ὁ θεάνθρωπος Ἰησοῦς τὸ ἔθνος ἐκεῖνο, εἰς ὃ ἔμελλε νὰ παραδώσῃ τὴν ἱερὰν παρακαταθήκην, ἵνα διαφυλαχθῇ τῇ ἀνθρωπότητι. Ἐν τῇ ἐπιζητήσει αὐτῶν διέγνω τὴν προθυμίαν τῆς ἀποδοχῆς τῆς ἑαυτοῦ διδασκαλίας, διεῖδε τὴν ἑαυτοῦ δόξαν, τὴν ἐκ τῆς πίστεως τῶν ἐθνῶν, καὶ ἀνεγνώρισε τὸ ἔθνος, ὅπερ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον προώριστο ἀπὸ καταβολῆς κόσμου (Άγιος Νεκτάριος Πενταπόλεως, 1896).

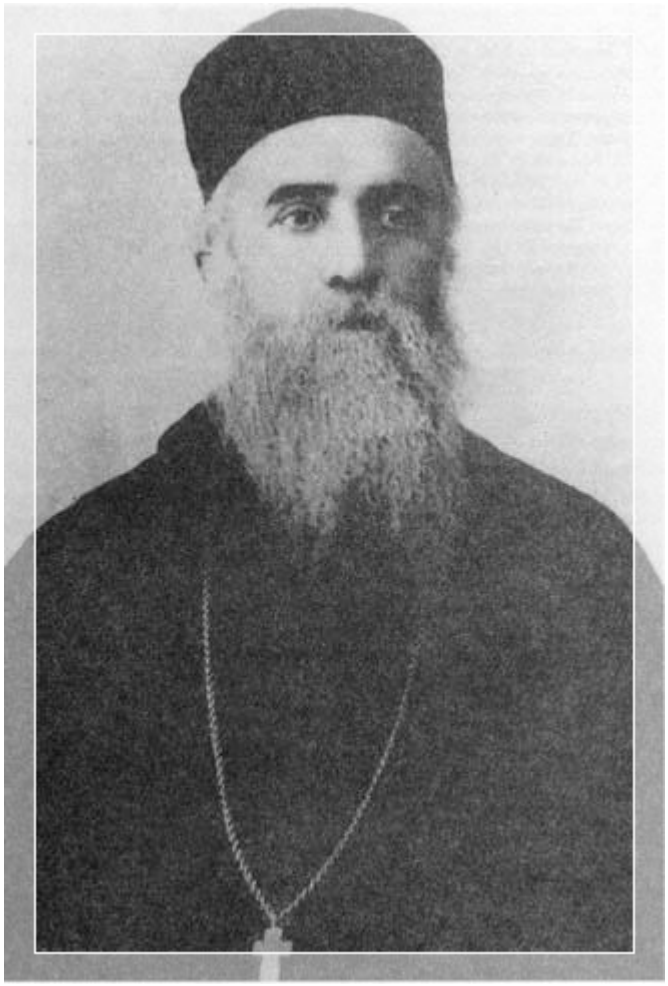

Πρώτο χιόνι που δε σε παγώνει πρωτοβλέπεις στον Άγιο Νεκτάριο

Λάμπει ο Άγιος Νεκτάριος μέσα στις παλιές φωτογραφίες. Τις κάνει να μοιάζουν με έγχρωμες, γιατί φωτάει στο πρόσωπο, Θεέ μου, εγχρωμίζοντας το ασπρόμαυρο χαρτί, ανατέλλοντας το πρόσωπο στα ράσα του και το δέρμα του φωτίζει αψεγάδιαστο, όπως αγγέλου η όψη του λεία και έγχρωμη της θείας χάριτος, ολόλευκη σαν το βαμβάκι και χιόνι στρωμένο ζεστό, πρώτο χιόνι που δε σε παγώνει πρωτοβλέπεις στον Άγιο Νεκτάριο! «Ζήτω ο παππούς ο Νεκτάριος!» θα μπορούσαν να φωνάζουν τα παιδιά, φορώντας γαντάκια και σκουφιά, παίζοντας αγγέλων χιονοπόλεμο επάνω εις το πρόσωπο του. Αχ, τι θα κάνουμε, Άγιε, που δεν είμαστε πια μικρουλάκια. Το λερώσαμε το χιόνι μας, Άγιε – και πρέσβευε Άγιε, αμήν.

Κώστας Παναγόπουλος – Πρακτορείο «ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ»